വിഷയം: ഒറ്റമുറിയുള്ള വീട്

~~[illegible]~~

അമ്മവീട്

സൈഡ് സീറ്റിന് വേണ്ടി കെഞ്ചി നോക്കിയപ്പോൾ അമ്മ ഒരുതരം വെറുപ്പോടെ പറഞ്ഞു:

"നിന്റെ കുട്ടിക്കളി നിർത്തുന്നുണ്ടോ സ്നേഹാ?"

എനിക്ക് ചിരിയാണ് വന്നത്: അമ്മമ്മയുടെ വീട്ടിൽ നിന്ന് തിരിച്ച് ബസ്സിൽ പോരുന്ന സമയമെല്ലാം അമ്മ ഈ കലിപ്പ് മോഡ് ഓൺ ചെയ്യും.

"ഓ, ആ ഒറ്റമുറിവീട്ടിൽ പോയി ഇരിക്കാൻ രണ്ടിനും എന്താ സന്തോഷം!"

ഞാനും അമ്മയും ബസ്സ് എത്താറായതിന്റെ തിരക്കിൽ ഓടിനടക്കുമ്പോൾ അച്ഛൻ പറഞ്ഞു. ആ പറച്ചിലിന്റെ പുച്ഛഭാവം ~~എനി~~ എനിക്ക് തീരെ ഇഷ്ടമായില്ല. ഞാൻ എന്തെങ്കിലും എതിർത്ത് പറയുന്നതിന് മുമ്പ് അമ്മ സംസാരത്തിന്റെ വഴി തിരിച്ചുവിട്ടു.

"പോവുന്നതൊക്കെ കൊള്ളാം, നിന്റെ വീട്ടിലേക്ക് തന്നെയാണ് പോവുന്നതെന്ന് എനിക്കെന്താ ഉറപ്പ്?"

64-ാമത് കേരള സ്കൂൾ കലോത്സവം, തൃശ്ശൂർ
തിയ്യതി..................
പ്രോഗ്രാം കമ്മിറ്റി

അത് കേൾക്കാത്തത് പോലെ അമ്മ സാരിയുടെ ഞൊറി ശരിയാക്കുന്നെന്ന മട്ടിൽ തല താഴ്ത്തി.

“നാട്ടുകാരൊക്കെ ഓരോന്ന് പറയുന്നുണ്ട്. നിന്റെ സ്കൂൾ റീ-യൂണിയൻ കഴിഞ്ഞപ്പൊത്തൊട്ട് എനിക്ക് പുറത്തിറങ്ങാൻ നാണക്കേടാ. ‘കണ്ടവൻമാരുടെ കൂടെ ഭാര്യയെ കറങ്ങാൻ വിട്യാണോ നീ ബാലാ’ ന്ന് സീതേടത്തി ചോദിച്ചപ്പൊ എന്റെ തൊലിയുരിഞ്ഞ പോലെയായി. നിനക്കൊന്നും അറിയണില്ലല്ലോ!”

അച്ഛൻ നിർത്താതെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അമ്മ ഇതിനൊന്നും മറുപടി പറയുന്നില്ലല്ലോ! അമ്മക്ക് പകരം ഞാനായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ വീട് ഇപ്പോൾ തലകുത്തി മറിയുന്നുണ്ടാവും!

ദൈവമേ എന്തൊരു ഉച്ചത്തിലാണ് ഫാനടിക്കുന്നത്! അമ്മ ഇപ്പോഴും ബസ്സിന്റെ പുറംകാഴ്ചകളിലേക്ക് ശൂന്യമായ നോട്ടമെറിഞ്ഞ്, വേര് മുറിഞ്ഞ് പോയ ചെടിയെപ്പോലെ ചാരിയിരിക്കുന്നു. ~~അമ്മ~~ സ്വന്തം വീട്ടിൽ പോവാനായി അമ്മയുടെ വേര് ദാഹിക്കുന്നുണ്ട്. അമ്മവീടിന് മനസ്സിനെ പിടിച്ച് വലിക്കാനുള്ള ഒരു ആകർഷണബലമുണ്ട്. അവിടെ അമ്മമ്മയുടെ പുറകിൽ ചുറ്റിപ്പറ്റി അമ്മ വായ്തോരാതെ സംസാരിക്കും. ഒരു നഴ്സറിക്കുട്ടിയെപ്പോലെ അമ്മ പരിഭവങ്ങളും പരാതികളും പറഞ്ഞ് ചിണുങ്ങുന്നത് കാണാൻ എന്ത് രസമാണ്!

അമ്മയുടെ കല്യാണം കഴിഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന വീട് വീണ്ടും സ്നേഹം കൊണ്ട് നിറഞ്ഞതിന്റെ ആഘോഷമാണ് അമ്മമ്മയ്ക്ക്.

“എന്റെ കുട്ടിക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള വെണ്ടക്കപ്പുളി വെച്ചിണ്ട്!”

“ആ മുടി മുഴുവൻ ഈരാണല്ലോ, എണ്ണ തേക്കണില്ലേ ഇപ്പൊ നീയ്? ഇവടെ വാ, ഞാൻ നോക്കട്ടെ.”

“എന്തൊരു നെറയായിരുന്നു പണ്ട് എന്റെ കുട്ടിക്ക്!”

ഇങ്ങനെ അവർ രണ്ടാളും പഴയകാലത്തെ വലിച്ചുപിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അതിന്റെ തീരത്ത് അവരുടെ കാട്ടിക്കൂട്ടലുകൾ കണ്ട് രസിക്കുന്ന ഒരു ആരാധികയായി ഞാനും.

കരയിൽ കിടന്ന് പിടയുന്ന മീനിനെ തിരിച്ച് വെള്ളത്തിലേക്ക് ഇട്ടതുപോലെ ആ ചെറിയ വീട് മുഴുവൻ ഓടിനടന്ന അമ്മ, ഇപ്പോൾ വീണ്ടും തിരിച്ച് കരയിലേക്ക് തെന്നിവീണ് നിശ്ശബ്ദമായി പിടയുന്നു.

“എന്റെ കുട്ടീ, നെറേ പൈസയുള്ള വല്യ വീട്ടിലേക്ക് നിന്നെ കെട്ടിച്ച് വിട്ടപ്പൊ ~~[illegible]~~ എന്തൊക്കെ ആശിച്ചു ഞാൻ! നിനക്കിപ്പൊ അങ്ങോട്ട് പോവാനേ തോന്നുന്നില്ലല്ലോ നീമ.”

സ്നേഹം കൂടുമ്പോൾ അമ്മമ്മ അമ്മയെ വിളിക്കുന്ന പേരാണ് നീമ. നടുവിലുള്ള ‘ലി’ അലിഞ്ഞുപോവുന്നത്രയും സ്നേഹം.

(Note: This page will be scanned to publish the article in schoolwiki. So, Write neatly. Don't fold paper. Don't write overleaf).

വീട് ഒരു ജയിലാണോ? ~~അ~~ വീട്ടിലേക്കുള്ള പടി കയറുന്നതിനിടയിൽ അമ്മ ഒരു തടവുകാരിയെപ്പോലെ കിതച്ചു. അകത്ത് അച്ഛനില്ല. അമ്മ അയൽക്കാരിയുടെ നമ്പർ ഡയൽ ചെയ്തു.

"സീതേടത്തി, ബാലേട്ടനെ കാണാനില്ലല്ലോ. എങ്ങോട്ടാ പോയേന്ന് അറിയോ? ഇന്ന് ഓഫീസില്ലാന്നാ പറഞ്ഞത്."

"അയ്യോ നിങ്ങളൊന്നുമറിഞ്ഞില്ലേ നിലീമേ? ഞാൻ നീ ആശുപത്രിയിലാവും ന്നാ വിചാരിച്ചത്. ബാലൻ കള്ളും കുടിച്ച് റോഡില് നിക്കുമ്പോ വണ്ടിയിടിച്ചൂന്നോ, അങ്ങനെ എന്തോ പറ്റി. പേടിക്കാൻ ഒന്നൂല്ല ന്ന് തോന്നുന്നു, നേരെ അറിയില്ല ട്ടോ."

ആശുപത്രിക്കിടക്കയിൽ ചാരിക്കിടക്കുമ്പോൾ അച്ഛന്റെ മുഖത്ത് കുറ്റബോധത്തിന്റെ നിഴൽ പോലുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞങ്ങളുടെ മുഖത്തേക്ക് നോക്കുമ്പോഴും ~~[illegible]~~ അച്ഛന്റെ മുഖത്ത് പുച്ഛം തന്നെയാണ്. ഇത് അച്ഛന്റെ മുഖത്തിന്റെ 'ഡിഫോൾട്ട് സെറ്റിംഗ്' ആണോ എന്തോ!

ആരും വിചാരിക്കാത്ത സമയത്ത് റൂമിലെ ഒരു മെഷീൻ 'ബീപ് ബീപ്' എന്ന് വേവലാതിപ്പെട്ടു. പെട്ടെന്നാണ് ഡോക്ടർ ഞങ്ങളെ പുറത്താക്കി വാതിലടച്ചത്.

(Note: This page will be scanned to publish the article in schoolwiki. So, Write neatly. Don't fold paper. Don't write overleaf).

“ബന്ധുക്കളോടൊക്കെ വിവരം ~~പറഞ്ഞേ~~ പറഞ്ഞേക്കൂ.”
നഴ്സ് അത് പറയുമ്പോൾ അച്ഛന് ഇല്ലാതിരുന്ന കുറ്റബോധം
ആയിരുന്നു അവരുടെ മുഖത്ത്. കുടുംബക്കാരുമായി
യാതൊരു ~~ബ~~ ബന്ധവും ഇല്ലാത്ത അച്ഛന്റെ മരണവാർത്ത
ആരെയാണ് അറിയിക്കുക?

~~അമ്മ~~ ഞാൻ വിചാരിച്ചതുപോലെ അമ്മമ്മയെ വിളിക്കുക-
യായിരുന്നു അമ്മ. വളരെ പതുക്കെയാണ് അവർ തമ്മിൽ
വിവരം കൈമാറിയത്.

“ഞാൻ അമ്മക്ക് ടാക്സി വിളിക്കാം. വീട്ടിലേക്ക് വന്നോളൂ.”
കേൾവിക്കുറവുമൂലം അമ്മമ്മയുടെ ശബ്ദം ~~വളരെ~~ ഉറക്കെയായി-
രുന്നു. എന്റെ കുട്ടിക്ക് ഇനി ഞാനുണ്ടല്ലോ!

വെള്ളപുതച്ച, നിർവികാരമായ അച്ഛന്റെ മുഖത്തേക്ക്
നോക്കാതെ അമ്മ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് കരയുന്നു. ~~[illegible]~~ മരിച്ചുകിടക്കു-
മ്പോഴും അച്ഛന് അമ്മയുടെ ഒറ്റമുറിവീടിനോടുള്ള പുച്ഛമാണ്
മുഖത്ത്. എനിക്ക് മാത്രമാണോ അത് കാണാൻ പറ്റുന്നത്?

ഞങ്ങൾ വീണ്ടും അമ്മമ്മയുടെ കൂടെ തിരിച്ചുപോയി.
അമ്മ സന്തോഷം അടക്കിപ്പിടിക്കുകയാണെന്ന് എനിക്ക് തോന്നി.
ആ ചിന്തയിൽ എനിക്ക് എന്നോട് തന്നെ വെറുപ്പ് തോന്നി.

“എന്റെ കുട്ടിക്ക് ഇനി ഞാനുണ്ടല്ലോ!”
അമ്മമ്മ വീണ്ടും പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അവരുടെ ~~അവ്യക്ത~~ അവ്യക്തമായ

Item Code: 640 Participant Code: 027

വികാരങ്ങൾക്ക് തടസ്സം നിൽക്കാതെ ഞാൻ ജനലോരത്ത് ഇടംപിടിച്ചു. പുറത്ത് ഉച്ചവെയിൽ മഞ്ഞനിറത്തിൽ കനത്തുകിടക്കുന്നു. ലോകം മുഴുവൻ ഒരു ഒറ്റമുറിവീടാണെന്ന് അന്നേരം ഞാൻ വെറുതെ നിരൂപിച്ചു. അതിനുള്ളിൽ ബന്ധങ്ങളുടെ വേലികൾ ~~കെട്ടുന്ന~~ കെട്ടി കഷ്ടപ്പെടുന്ന പാവം മനുഷ്യർ! വേലികൾ ചാടിക്കടന്ന് കൊണ്ട് ഉച്ചവെയിലിന്റെ മഞ്ഞനിറം എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ ഒഴുകിനടക്കുന്നു. ആ ചിന്ത ~~[illegible]~~ എന്നെ അവിടെത്തന്നെ പിടിച്ചിരുത്തി.